

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. július 26.
(vasárnap)**

Szepesy László

TELJES SZABADÍTÁS

Énekek: 165,1; 273,1-5; 647,1.4; 254,3-5

Lekció: Jónás 2

„Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a halnak gyomrában három nap és három éjjel. És könyörgé Jónás az Úrnak, az ő Istenének a halnak gyomrából. És mondá: Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték és meghallgata engem; a Seol torkából sikolték és meghallád az én szómat. Mert mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és körülfogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam! És én mondom: Elvettetem a te szemeid elől; vajha láthatnám még szentséged templomát! Körülvettek engem a vizek lelkemig, mély árkerített be engem, hinár szövődött fejemre. A hegyek alapjáig süllyedtem alá; bezáródtak a föld závárai felettem örökre! Mindazáltal kiemelted éltetem a múlásból, oh, Uram, Istenem! Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem tehozzád, a te szentséged templomába. Akik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat; De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom, amit fogadtam. Az Úré a szabadítás. És szóla az Úr a halnak, és kiveté Jónást a szárazra.”

Alapige: Jónás 2,10b

„Az Úré a szabadítás...”

Imádkozzunk!

Dicsérünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert méltó vagy erre, mert elküldted egyszülött Fiadat, a mi Urunkat, Jézus Krisztust a golgotai keresztre, hogy meghaljon helyettünk és értünk. Köszönjük, hogy az Ő feltámadása a mi reménységünk is, hisz ez által támasztasz fel bennünket új életre, teremtesz bennünket újjá, és lehet reménységünk ama napon majd az örök életre való feltámadásra is.

Köszönjük Neked, hogy nap mint nap elénk hozod dicsőségedet, szeretetedet, kegyelmedet azért, hogy Neked éljünk, és hiábavaló tévelygéseinkből a Te utadra tér-

jünk. Köszönjük, hogy az elmúlt héten is, akármilyen állapotban, helyzetben, lelki mélységekben, nagy terheket hordozva vagy éppen örömben voltunk is, akkor is magadat mutattad fel előttünk, mint aki minden jónak és tökéletes ajándéknak forrása és adója vagy. Így adunk Neked hálát az elmúlt hétért, minden dolgaiért.

De kérjük, Urunk, kegyelmedet is, mert nem csak Rád mutathattunk és Benned hihettünk, hanem sokszor elhagytunk Téged, nem gondoltunk Veled, Igédnek nem adtunk igazat, és szívünk a saját gondolatai után ment, és saját akaratumk szerint cselekedtünk. Bocsásd meg az elkövetett bűneinket, és még inkább azt, hogy nem adtuk meg a Neked járó dicsőséget, és engedetlenségünkkel rossz példát mutattunk a világnak is. Mindazáltal hisszük, hogy kegyelmes és irgalmas Isten vagy, ezért köszönjük Neked, hogy Szentlelked megadja szívünknek a bűnbánat lehetőségét. Köszönjük, hogy az elkövetett bűn fájhat nekünk, és hogy a golgotai keresztfára nézhetünk, ahol eleget tettél minden bűnünkért.

Kérünk, hogy ebben a kegyelemben bízva, arra nézve áldj meg bennünket most is. Köszönjük, hogy énekeink, imádságaink, a Te irántad való tiszteletünk jelei lehetnek. És kérünk, hogy áldj meg bennünket úgy jelenléteddel, hogy meghalljuk a Te hívó szavadat, amely formálja át szívünket és gondolatainkat. Kérjük, hogy az Ige révén majd adj nekünk engedelmes szívet, hogy az élet istentiszteletében hadd folytatódjék a mi irántad való tiszteletünk.

Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

Jónás próféta könyörgése, amit előbb felolvastam, a Zsoltárok könyvében található imádságokra hasonlít. Ezek nem mindig szó szerint azokat az imádságokat tartalmazzák, amelyet a zsoltár szerzője, egy adott pillanatban, abban a helyzetben – amit itt Jónás is leír – elmondott, hanem sokszor csak utólagosan, mintegy költői formába öntve foglalja össze mindazokat az érzéseket, gondolatokat, mondatokat, amelyeket akkor elmondott, amit átélt. Másrészt pedig a zsoltárírók a zsoltárokkal legtöbbször tanítani akartak: azért foglalták össze ilyen szép formába a zsoltárokat, hogy könnyen érthetőek legyenek. Mert amikor az ember nagy mélységekben van – mint például Jónás –, sokszor a gondolatok összekavarodva jutnak eszébe, nem könnyen érthető módon. Az adott ember érti, meg az Úr is, de más nem biztos, hogy értené, ezért utólag összefoglalják, sorrendbe rendezik őket, és egy igazságra akarnak megtanítani bennünket. Az általuk megértett igazságot akarják továbbadni.

Jónás imádsága is kiemel egy ilyen igazságot, amelyet a próféta az imádságának a legvégén mondott el, ez pedig így hangzik: „*az Úré a szabadítás*”. A próféta nem nagy általánosságban akar beszélni a szabadításról (sokan teszik ezt, hogy beszélnek a szabadításról, de semmi konkrétumot sem nem tapasztalnak, sem nem tudnak megnevezni), a próféta alaposan leírja, hogy milyen helyzetből és miből szabadította meg őt az Úr. Ezek pedig a következők: az Úré a szabadítás akkor, amikor az ember hiábavalóan keresi a boldogságot. Másodszor: a próféta lelkében életének legsötétebb mélységeit járta be, és az Úr volt az, aki abból megszabadította. Végül pedig Jónás arról is beszél, hogy Isten a fizikai életét is megmentette, mint egy feltámasztva őt a halálból. A szabadításnak ezt a három aspektusát: a boldogság hiábavaló kereséséből, a lelki mélységekből, és a halálból való szabadítását vizsgáljuk meg a mai igehirdetésben röviden.

1. Először tehát arról lesz szó, amit a próféta a 9-10. versben a következőképpen fogalmaz meg: *„akik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat, de én hálaadó szóval áldozom neked; megadom, amit fogadtam. Az Úr a szabadítás.”* Amikor készültem az igehirdetésre, és először átolvastam ezt az imádságot, akkor ez a 2 igevers megállásra és elgondolkozásra készített, mert úgy gondolom, hogy nagyon nagy mélységei vannak. Jónás, röviden összefoglalva, azt mondja, hogy azok, akik az élő Istennel nem törődnek, nem foglalkoznak, elhagyják boldogságukat. Milyen egyszerű, és mégis milyen érthető és megfogható megfogalmazása annak, hogy mit jelent boldognak lenni. Az a boldog ember, aki az Úrra ügyel, aki Őt keresi, aki Ővele foglalkozik nap mint nap.

Sokan sokféle receptet kínálnak az igazi boldogság megszerzésére. Tedd ezt, tedd azt, teljesíts 3, 4 vagy 5 alapelvet az életedben, irányítsd a szerint az életedet, és boldog, elégedett leszel. Egy kis foglalkozás az egészséggel, egy kis nyugalom, egy kis ellazulás, egy kis tervezés, céltudatosság (mert az sem árt), adjunk hozzá némi türelmet, némi megbocsátani tudást, és máris kész a boldog élet. Sokan hirdetik ezt könyvekben, vagy éppen televízióban vagy más médián keresztül, hogy a boldog élet tőlünk függ, és meg tudjuk szerezni, el tudjuk érni azt.

De ne gondoljuk azt, hogy csak azok tudják a boldog élet receptjét, akik ezt nyilvánosan hirdetik. Mert valljuk be, hogy mindannyian készítünk ilyen receptet: a legkisebb gyermekek keresztül, a szárnyait bontogató tinédzseren át a legidősebbekig, mindenki szívében legbelül meg van győződve afelől, hogy én tudom, hogy mit kell tennem ahhoz, hogy boldogan éljek. Nem biztos, hogy másnak is ajánlanánk, az se biztos, hogy ezt így bevalljuk magunknak, hogy „ó, hát én tudom...”. De akkor felvetődik a kérdés, hogy akkor nap mint nap miért mindig azt cselekedjük, amit mi magunk akarunk? Akkor miért mindig a mi döntésünk a legfontosabb? Akkor miért nem engedünk sok esetben az Igének? Mert nem azt akarjuk tenni, amitől azt várjuk és reméljük, hogy az nekünk jó lesz? És ezt az esetek 99%-ban nem mi mondjuk meg? Nem a nyugalmat vagy az izgalmakat keressük, hogy azok tegyenek boldoggá minket? Haladunk a boldogság célja felé, gondoljuk sok esetben, miközben csalárd szívünk becsap minket.

Jónás próféta is saját bevallása szerint, ezt tette. Haladt a boldogság felé, és ezt a boldogságot úgy hívták, hogy Tarsís városa. Ezt a boldogságot úgy hívták, hogy: „jobb az Úrnak való engedetlenségben élni, semmint hogy elviselni a terheket, amikkel a szolgálat jár”. Biztonságosabb az életem, ha nem szólok a többieknek az Úr akaratára felől, mert akkor békén hagynak engem. Jónás úgy döntött, hogy inkább lesz szófogadatlan és megy Tarsísba, de „még akkor is jobb lesz az életem, mintha Ninivébe mennék, és ott hirdetném az Úr akaratát”. Miről beszél ez, ha nem arról, hogy Jónás úgy gondolta, ő tudja, mi jobb neki, mi az, ami őt a boldogabb élet felé vezet? Ő is hitt a boldogságban, amelyet az ember maga valósít és szerez meg.

A felolvasott imádságban azonban már az ellenkezőjét mondja. Azt mondja: aki a hiú bálványokra ügyel, elhagyja boldogságát. És itt ne csak azokra a bálványistenekre gondoljunk, amelyeket az ókori népek imádtak, hanem saját lelki és gondolati bálványainkra. Azokra a meggyőződésekre, amelyekhez ragaszkodunk, amelyeket nem akarunk elereszteni. Azokra az életbölcösségekre, amelyek szerint nap mint nap élünk. Vagy éppen gondoljunk legnagyobb bálványunkra: önmagunkra. Jónás próféta azt mondja, hogy ő azt hitte, hogy amikor a saját ötletét, tervét valósítja meg, és a saját céljai felé igyekszik, akkor egyre közelebb fog jutni majd a boldogabb élethez.

Nem ilyenek vagyunk mindannyian? A „*bűn ideig-óráig való gyönyörűségét*” tartjuk az igazi boldogságnak, és ezért erre is igyekszünk. Inkább törődünk azzal, hogy holnap, holnapután legyen jobb és kényelmesebb nekem, mintsem hogy az örökkévalóság távlatában gondolkozzunk és éljünk. A házasságtörő, a hazudozó, a képmutató, a gőgös, az alkoholista – nem mind-mind azt gondolja, hogy a tettétől könnyebb és boldogabb lesz az élete, vagy legalábbis könnyebb lesz elviselni? Mindegyik azt gondolja, hogy akkor lesz jobb az életem, ha eszerint cselekszem. De mit mond a próféta? Azt, hogy miközben abban a tévhitben élünk, hogy közeledünk a boldogsághoz, a valóság az, hogy egyre inkább elhagyjuk azt. Nem közelebb, hanem egyre távolabb kerülünk attól.

Az embernek ezt a tragédiáját fogalmazza meg Isten a Jeremiás 2,13-ban is, amikor azt mondja: „*elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak: és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet*”. És ebbe a hibába mindannyian beleesünk, csak nem mindenki ismeri és vallja be magának. Jónásnak sem volt egyszerű, mert ez nem egy könnyű dolog. Jónásnak is 3 napot kellett a hal gyomrában eltöltenie, amíg felismerte ezt. Amikor aztán megismerte az Úr szabadító voltát, akkor megértette azt is, hogy az Úr meg tud szabadítani bennünket a boldogság hiábavaló hajszolásából is, abból az illúzióból, hogy majd én boldoggá teszem magamat. Másként fogalmazva, amit Jónás mond, így is mondhatnánk: az Úr meg tud minket szabadítani attól, hogy saját elképzeléseink szerint legyünk boldogok, és helyette igazi boldogságot tud adni. Ennek az igazi boldogságnak az alapja pedig a mennyei Atyánkkal való személyes kapcsolatunk.

És a próféta nem azt mondja ezzel, hogy amikor kapcsolatba kerülünk az Úrral, akkor minden baj és probléma megoldódik, hanem egy képet használ. A bálványimádkóról azt mondja, hogy elhagyják boldogságukat. Ez egy úton járást jelent. Ugyanígy az Úrhoz való fordulás is egy úton járást jelent: az Úr felé igyekszem, ráléptet bennünket az Úr a Vele való közösség útjára, ami egyben a boldogság útja is. Eddig az igazi boldogságtól csak eltávolodtunk, most pedig Atyánkkal elkezdhetünk közeledni hozzá. Már most is életünk része lehet, most is kapunk belőle, de a teljes boldogság majd a cél elérésekor lesz a miénk. Tudjuk jól, hogy Isten ezt ígéri nekünk. Amikor Jézus Krisztus a hegyi beszédben a boldogságról beszél, akkor annak alapjaként a mennyei Atyánkkal és a Vele való személyes kapcsolatot tekinti. Azt mondja, hogy „*boldogok a lelki szegények*”, „*boldogok, akik sírnak*”, „*boldogok a szelídek*”, „*boldogok az irgalmasok*”. Miért? Önmagukban véve? Valóban boldog az az ember, aki szegény; valóban boldog az az ember, aki sír; valóban boldog az az irgalmas ember, akit irgalmáért lenéznek és bolondnak tekintenek? Nem önmagukban véve boldogok az ilyen emberek, hanem az Úrral együtt: azért boldogok, mert van mennyei Atyánk, aki gondoskodik rólunk és szeret minket. Akik viszont elhagyják az Urat, vagy nem foglalkoznak Ővele, azok nem fogják megérteni, sem megtapasztalni azt a boldogságot, amelyről itt Jónás beszél. Mert az Úr azt ígérte, hogy mindenki, aki Őt őszintén és odaadóan keresi, az meg is fogja találni Őt, és Őbenne a boldogságot.

Az igazi kérdés ezért az, hogy nap mint nap elhisszük-e, hogy az én boldogságom az Úrnál van? Mert erről az útról könnyen le lehet térti, ahogyan a próféta is tette, és vissza lehet szokni a saját boldogságkeresésünkhöz. Lehet, hogy Istent is beleszójuk tévutunkba, megideologizáljuk azt, de a valóság az, hogy elhagyjuk Őt, és távolabb kerülünk a boldogságtól. A boldogság egyedül az Úrral való kapcsolatunkban lelhető meg, és csak a Neki engedelmeskedő hitben található meg. Nem lehetünk

úgy boldogok, hogy engedetlenek vagyunk az Úrral szemben. Olyan igazság ez, amit jól a szívünkbe kellene vésnünk: „*az Úré a szabadítás.*” Ő nap mint nap képes megszabadítani bennünket a boldogságillúzió kergetésétől és hajszolásától, és képes ezt megtenni akkor is, amikor eltévelyedtünk, képes visszatéríteni és megszabadítani minket.

2. Jónás az imádságában le is írja, hogy ő hogyan tévelyedett el, és ennek milyen következményei lettek rá nézve. Elhagyta az Urat, és ezért súlyos lelki állapotba került. Ezért amikor azt mondja, hogy „*az Úré a szabadítás*”, arra is felhívja a figyelmünket, hogy ezekből a lelki mélységekből is megszabadít bennünket az Úr. Erről beszéljünk másodszor. Amikor Jónás a tengerben lezajló dolgokról írt, miután bedobták őt a hajósok, leírja, hogy mint süllyedt le, hogyan vették őt körül a vizek, hogyan fonódott hínár a fejére. De nemcsak erről beszél, hogy hogyan süllyedt alá a tenger mélyére, hanem hogy mik voltak azok a dolgok, amik a lelkében lezajlottak: mit érzett, gondolt és hitt. Ilyeneket olvashatunk az Igében, hogy nyomorúságban voltam, és a Seol torkából kiáltottam. A Seol nemcsak a poklot, hanem a sírt is jelképezi a Szentírásban. Tehát ezt úgy kell értenünk, amit a próféta mond, hogy Jónás számára a hal gyomra olyan volt, mint a sír. Úgy érezte magát, mint akit élve eltemettek, akinek lelkileg nincsen reménye.

Aztán folytatja: „*mélységbe vetettél*”, „*körülfogott engem a víz*”, és elsüllyedtem. Leírja azt, hogy Isten volt az, aki mindezt vele tette. A 4. versben egyértelműen ezt mondja: „*mert mélységbe vetettél engem*”, „Te voltál az, Uram, aki engem ide helyeztél. Te voltál az. A hajósok dobtak be a vízbe, de igazából Te voltál az, akivel harcom van. Veled van bajom, Uram.” Belátta ebben az imádságban Jónás, hogy ő Isten ellen küzdött, és Isten ellen lázadt, és az Ő haragját érezte magán. „Te vetettél engem be, Te haragszol rám.”

Azután ezt mondja: „*elvettettem a te szemeid elől*”. Önmagában véve már az is nagy teher egy hívő ember számára, ha Isten haragját érzi magán, de Jónás ennél többről beszél. Azt mondja, hogy „*elvettettem az Úr elől*”, ez pedig azt jelenti, hogy Jónás a megbocsátásnak még a reményét is elvesztette. Az ember még valahogy csak elhordozza a nehéz terheket, ha megmarad a reménység, hogy az Úr egyszer megbocsát. „Most a haragját érzem, de tudom, hogy kegyelmes.” Jónás itt viszont azt mondja, hogy még reményem sincs, elvetettél engem. Úgy érezte, Isten végleg elvette az ő engedetlensége és bűne miatt.

Aztán így folytatja: „*körülvettek engem a vizek lelkemig*”. Ez pedig azt jelenti, hogy nemcsak testileg szenvedett, hanem egészen a lelkéig ért a halál érzete. „Uram, ebből az állapotból nincs menekvés számomra, lelkileg is elveszek.” Képletesen szól: a víz olyannyira körülveszi őt, hogy nem talál utat Istenhez, a lelkéig ér, és a víz egy nagy akadályt képez közte és Isten között. Ezt pedig azért írta, mert valóban volt egy akadály Jónás és Isten között, mert Jónás nem tudott imádkozni. Olvassuk el a könyv 1. fejezetét: hány alkalommal kellett volna neki imádkoznia. Az Úr egy nehéz szolgálatot ad neki, félelmei voltak, nem imádkozott. Azután elmenekült, viharba keveredett, még a pogányok is imádkoztak Jónás füle hallatára, ő mégsem könyörgött. Azután a halállal kellett szembenéznie, és még akkor sem imádkozott. Azután jött a hal, 3 napig volt a gyomrában, és nem tudott mennyei Atyjához fordulni. A harmadik nap után, azután tudott csak imádkozni. Nagy távolság és akadály volt közte és az Úr között, Jónás így érezte. Komoly lelki válság ez, amikor valaki már imádkozni sem tud Istenhez, amikor még azt sem tudja elmondani, hogy „könyörülj rajtam,

Uram” – amikor még ez sem jön ki a szívünkéből és a szánkából. Még a nem hívók is, amikor megérik haláluk közeledtét, és a halállal néznek szembe, még ők is könyörögnek, hogy „könyörülj, Uram! Bocsáss meg! Kérlek, ments meg.” De Jónás még a halállal szembenézve sem tudta ezt mondani. 3 napnak kellett eltelnie a hal gyomrában, miután valami változás ment végbe Jónás szívében, és meg tudott szólalni.

És egy szép képet használva fejezi ki, hogy mennyire reménytelennek érezte ő a saját életét és helyzetét. Ezt mondja a 7. versben: „*A hegyek alapjáiig süllyedtem alá; bezáródtak a föld závárjai felettem örökre!*” Azt mondja, hogy teljesen be lettem zárva. Ez azt jelenti, hogy nincs kiút. Ott a tengerben azt jelentette, hogy lesüllyedtem, és nincs mód arra, hogy a felszínre, a fényre, levegőre jussak. És ezzel a lelkiállapotát is leírja. Bezáródott minden körülöttem, nincs út, nincs menekvés, semmi remény.

Nagyon nagy mélységek ezek! Lehet, hogy néhányunkban felvetődik a kérdés, hogy hívó ember átmehet ilyeneken? Eljuthat oda, hogy ne tudjon imádkozni, hogy ne maradjon meg benne a remény? Jónás könyvének válasza az, hogy igen. Isten sokszor így teszi hitünket próbára. Mert milyen próbatétel az, hogyha az ember minden akadályt könnyen venne, és azt mondaná, hogy „de hát az Úr velem van”? Isten e helyett olyan próbatételeket enged meg, hogy a szívünkben ellentétes gondolatokat érezzünk. Engedi, hogy a félelem, a reményvesztettség, az elhagyatottság és a kiútatlanság érzése jelen legyen a szívünkben. Isten megengedi ezt, ilyen súlyos próbatételeknek tesz ki minket, hogy aztán kiszabadítson bennünket! És mindeközben pedig a hitnek – lehet, hogy nem egy nagyon nagy, látványos részét, csak egy kis pislákoló mécsesét, megőrzi bennünk!

Mert Jónás erről is beszél. Miközben elmondja, hogy mik terhelték a szívét, beszél arról az 5. vers második felében, hogy „*vajha láthatnám még szentséged templomát*”, „ó, bárcsak, Uram, a Te jelenlétedben lehetnék!” Mert a templom Isten jelenlétét szimbolizálta Isten népe között. Minden panasz, teher között mégis megmarad Jónásnak ez a pislákoló kis hite, hogy „bárcsak az Úrral lehetnék!” És ez Isten Szentlelkének a munkája bennünk, hogy még a legnagyobb mélységek közepette is meg akarja őrizni a szívünkben ezt a hitet és reménységet, az Ő utána való vágyakozást. Azt mondja tehát a próféta, hogy a szívében egymással ellentétes gondolatok voltak jelen: a félelem, kétségbeesés, eltaszítottság érzése, de ott volt az Isten jelenléte utáni vágy. Ilyen az, amikor Isten igazán megpróbál bennünket, amikor a hitünket igazán próbára teszi! A testünk azt mondatja velünk, hogy nincs kegyelem, Isten haragszik ránk és nem bocsát meg, de akkor megszólal a hit, pajzsként elénk áll, és azt mondja, hogy az Úr kegyelmes, megbocsát neked még akkor is, ha egy ideig látszólag az ellenkezőjét éreztette veled. Akkor is, ha te csak azt láttad meg, hogy mennyire vet meg téged, és milyen nehéz próbatételek elé visz. Akkor is szeret téged, és megőrzi benned a hit reménységét.

Jónás sokáig, több napig szenvedett ezektől a kísértő gondolatoktól és érzésektől – vannak testvérek, akik több hónapig vagy akár éven át is –, de az Úr megszabadít, mert „*az Úré a szabadítás*”. Felismerte Jónás, hogy „*az Úré a szabadítás*”, mert a hal által megmentette őt (nem pedig kínozta), és hogy az igazi boldogság csak Vele van. És mi volt lelki szabadításának jele, megnyilvánulási formája? Az, hogy Jónás ismét tudott imádkozni. 3 nap után, egy nagy viharon keresztül, de utána mégis meg tudott szólalni, és az Úrhoz tudott járulni.

Úgy gondolom, hogy sokan tapasztaltunk már ilyen lelki mélységeket és az abból való szabadulást is. Mert az Úr ma is megszabadít minden lelki mélységből, van

hatalma kihozni minket. Ezért azoknak a testvéreinknek, akik mostanság ilyeneken mennek keresztül, az Úr Igéje azt üzeni: „*az Úré a szabadítás.*” Nála van a menekülés, forduljunk Hozzá!

3. Végül pedig harmadszor arról is szólnunk kell néhány szót, hogy Jónás az Úr szabadítását abban is átélte, hogy az életét megmentette. A tenger aljára süllyedt, fenn vihar tombolt, lenn különféle örvények keringtek, amik Jónást ide-oda sodorták, ő pedig csak egyre lejjebb és lejjebb került. Van ebből a helyzetből emberileg nézve menekvés? Nincs. Mégis az Úr odarendelt egy halat, amely belsejében csodálatos módon megmenekült Jónás. És ő ezt hangsúlyozni akarja. A 2. fejezet ezzel kezdődik, hogy az Úr egy nagy halat rendelt oda, hogy benyelje Jónást. Nem véletlenszerűen úszott ott az a hal, hanem Isten rendeléséből, mert Neki célja volt vele: hogy megmentse Jónás életét. És lássuk meg abban is Isten csodáját, hogy mint mentette meg a hal gyomrában, a hal belsejében Jónást. Ezt tudományosan nem tudjuk megmagyarázni, hogy hogyan lehet egy nagy hal gyomrában életben maradni. Hisz kevés levegő, és sok víz van ott. Ráadásul 3 napon keresztül! Az Úr mégis megőrizte őt, mert csodát tett, csodával határos módon mentette meg Jónás életét. Jónás maga is a halban lételét a sírban lételhez hasonlította, mint már említettük, és ez azt jelenti, hogy nem lehetett valami kényelmes helye neki. És abból ember hogyan szabadulna meg, a sírból? És Isten mégis megszabadította őt.

És az is nagyon beszédes, hogy hogyan tette ezt. Az utolsó versben Jónás egyszerűen csak ennyit ír: „*és szólt az Úr a hálnak*”. Tényleg ennyi? Csak szólt, és kész? Igen. Az Úr szólt a hálnak, és az kivetette Jónást. Jónás szándékosan fogalmaz ilyen egyszerűen, hogy Isten szólt, mivel ezzel a szóval az Ő hatalmát akarta hangsúlyozni. Elég az Úrnak szólania, nem kell megfeszítenie magát, nem kell különleges mozzanatokba kezdenie, elég egy egyszerű szó. Ha részletesen kifejtette volna, hogy mint történt a szabadítás, akkor kevésbé lett volna hangsúlyos Isten hatalma, mint pusztán ezzel az egy szóval. Mert ez az egy szó, hogy Isten szólt és úgy lett a Biblia 1. fejezetére kell, hogy emlékeztessen bennünket, a teremtésre. Mózes 1. könyve 1. fejezetében, a teremtés leírásakor találkozunk ezzel, hogy Isten szólt, és úgy lett, megteremtődött. És ezzel az Ige az Ő szavának, az Ő hatalmának nagyságára világít rá. Nekünk is ezt kellene meglátnunk abban a csodában, ahogyan Jónást megmentette, megszabadította az Úr: az Ő hatalmát és kegyelmét.

Jónásnak ez a megmenekülése egyben a mi feltámadásunknak a képe is. Jézus Krisztus, amikor megkérték Őt a zsidók, hogy mutasson valami jelet, vagy tegyen valami csodát, és így bizonyítsa be, hogy valóban Ő a Krisztus, akkor azt mondja, hogy „nem adok ennek a nemzedéknek más jelet, mint a Jónás próféta jelét.” „*Mert amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában*”, és utána megmenekült, ugyanúgy 3 nap és 3 éjjel lesz az Emberfia is a halál fogságában. De a Jónással történő dolgokat Jézus jelnek mondja, a jel pedig mindig valamit jelez, valamire rámutat. Az, ami Jónással történt, hogy mintegy meghalt, és utána újból megkapta az életét, jelezte Jézus Krisztus halálát és feltámadását, és Őbenne pedig a mi halálunkat és feltámadásunkat. Ezért amikor Jónás arról beszélt, hogy „*az Úré a szabadítás*”, akkor arról is beszélt, hogy a halálból is meg fog minket szabadítani, amikor eljön és feltámaszt bennünket. És mindezt a pusztaság szavával teszi, amely ma is ugyanolyan hatalmas, mert nem csökkent az ereje, mert Isten nem lett erőtlenebb. A halálból és a haláltól ma is csak pusztaság szavával szabadít meg minket.

TELJES SZABADÍTÁS

„Az Úré a szabadítás”, mondja Jónás. A hiábavaló boldogságkeresésből, a lelki mélységekből és a halálból is meg tud minket Urunk szabadítani. Jézus Krisztus által ezt megmutatta, lehetővé tette, és Szentlelke által ennek a bizonyosságát akarja nekünk adni. „Az Úré a szabadítás.” Az Ő Szentlelkét kérjük, hogy adja meg nekünk, hogy ez a néhány szó jól a szívünkbe vésődjék, hogy eszünkbe jusson, hogy hittel meg tudjuk ragadni életünk minden napján, hogy „az Úré a szabadítás”, egyedül az Úré. Adja az Úr, hogy így legyen!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy amikor még nem ismertünk Téged, amikor saját szívünk vágyai és óhajai után futottunk, amikor saját boldogságunkat építettük és kerestük, Te már akkor megszabadítottál bennünket a mi Urunk Jézus Krisztus által. Köszönjük Neked, hogy megadtad nekünk a megtérés ajándékát, hogy csak egyedül Tőled reméljünk boldogságot.

Mindazáltal ismersz bennünket, és látod, mennyire kísérhetőek vagyunk saját vágyainktól. Tudod, hogy hányszor hagyjuk el a Te utadat, és hányszor keresünk újból és újból saját boldogságot. Köszönjük Neked, hogy Te őriző Pásztorként újból és újból ismételten utánunk jössz, és visszaviszel bennünket magadhoz. Köszönjük a próbatételeket, a lelki megpróbáltatásokat is, amelyek, mikor átéljük őket, nem kellemesek, sőt, nagyon fájoak és megterhelőek, de köszönjük, hogy Te még ezeket is a mi javunkra és hitünk erősítésére tudod használni. Így könyörgünk azokért a testvéreinkért, akik terheket hordoznak, add, hogy Téged szabadító Úrként lássanak meg. Add meg nekik a bátorságot, hogy imádkozzanak, hogy Hozzád merjenek fordulni fájdalommal.

Könyörgünk gyászoló testvéreinkért, akik szívükben gyászt hordoznak. Te legyél az ő erősségük, reménységük, és egyedüli vigasztalásuk. Köszönjük, hogy Te szabadító vagy a halált illetően is.

Hálát adunk Neked, Urunk, hogy gyülekezetünk közössége is erősítő, bátorító lehet, hogy egymás hite által épülhetünk. Kérünk, áldd meg a csendeseket, amelyek most zajlanak, áldd meg a szolgálókat, résztvevőket, alkalmakat, beszélgetéseket, együttléteget egyaránt. Így utólag is hálát adunk Neked a mögöttünk lévő hét csendeseteiért, köszönjük azok áldásait.

Kérünk, hadd lehessünk áldássá a hétköznapokban. Az előttünk álló héten is segíts meg bennünket, akár pihenjünk, akár nyaraljunk, akár dolgozzunk, mindenütt hadd lehessünk világító mécsesek a világban. És kérünk, hogy mi magunk is hadd tudjunk bizonyosságot tenni arról szóval és életünkkel is, hogy Tiéd a szabadítás.

Kérünk, hogy őrizd meg gyülekezetünket, egyházunkat, magyar népünket. Áldd meg vezetőit, segíts a nehéz helyzetekben a Te Igéd szerint való döntéseket hozni.

És kérünk, hogy egyen-egyenként családjainkban is hadd kövessünk Téged. Köszönjük, hogy velünk maradsz ígéreted szerint a világ végezetéig, áldott legyen érte a háromszor szent neved!

Ámen.